

Interoga TIFF
Cineastul Nicolas Philibert, omagiat în secțiunea 3x3 este prezent la TIFF.

»Pagina 4

Proiecții speciale
Frumoasele vacanțe, Canibal și Dansuri de societate, proiectate în prezența unor invitați speciali.

»Pagina 10

Secțiune nouă la TIFF
În *Suspecții de serviciu* puteți vedea filmele premiștilor din Competiția TIFF din ani trecuți.

»Pagina 10

APERITIFF

Publicație oficială a TIFF

#2

Sâmbătă | 31 mai | 2014
www.tiff.ro

TIFF. 13 Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 30.05 – 08.06.2014

Prezentat de:

Raiffeisen BANK
Reușim împreună.

TIFF salvează Depozitul de Filme

Prima și cea mai amplă campanie menită să responsabilizeze publicul și autoritățile și să găsească soluții pentru refacerea rețelei de cinematografe din România, „Salvați Marele Ecran!”, lansează un apel de strângere de fonduri pentru Depozitul de Filme din Cluj.

Campania de *crowdfunding* a fost anunțată oficial la deschiderea Festivalului Internațional de Film Transilvania (TIFF) și urmărește, într-o primă etapă, transformarea unuia dintre cele mai interesante locuri din Cluj într-un spațiu alternativ de cultură urbană, care va găzdui proiecții de film și alte evenimente culturale.

Fostul depozit al RADEF RomâniaFilm, de pe strada Maiakovski nr. 31-35, este astăzi un spațiu părăsit, spectaculos prin miile de pelicule de film abandonate și prin istoria pe care o cuprinde. Depozitul de Filme poate deveni, atât prin potențialul său de spațiu alternativ de cultură urbană, cât și prin valoarea istorică și culturală, cel mai bun loc pentru înființarea unui Muzeu al Cinematografiei, adecvat însă

Acum avem nevoie de 7000 de euro pentru a activa un spațiu care azi e mort și pradă gunoaielor. Ne propunem să îngrădăm și să igienizăm zona, să amenajăm spațiul așa încât să poată găzdui evenimente în aer liber, să devină un loc plăcut pentru părinți și copii și să achiziționăm echipament tehnic necesar desfășurării unor proiecții de film.

CUM POȚI CONTRIBUI

- accesează www.we-are-here.ro pentru a participa la campania de crowdfunding
- donează direct în urnele de la Cinema Florin Piersic, Piața Unirii, Casa TIFF
- oferă-te voluntar pentru acțiunile ce vor fi dezvoltate de-a lungul verii la Depozitul de Filme

Află mai multe:
www.salvati-marele-ecran.ro
www.tiff.ro

conceptului de muzeu din secolul XXI, o instituție vie, unde copiii și adulții se pot educa și pot experimenta diferite activități interactive. Depozitul de Filme poate fi transformat dintr-un punct pe o hartă, un loc abandonat, îngropat între mii de role de film, într-unul de care toți sunt responsabili direct, un spațiu care poate deveni unul dintre cele mai vizitate obiective turistice din Cluj.

Cinematografele TIFF

→ Cinema Florin Piersic

P-ța Mihai Viteazul, nr. 11

→ Casa de Cultură a Studenților

P-ța Lucian Blaga, nr. 1-3

→ Cinema Arta

Str. Universității, nr. 3

→ Cinema Victoria

Bd-ul Eroilor, nr. 51

→ Cinema Mărăști

Aurel Vlaicu, nr. 3 (în spatele stației "Arte Plastică")

→ Cercul Militar

P-ța Avram Iancu, nr. 1-3

→ Sapienția

Calea Turzii, nr. 4

Piața Unirii Open Sir, Meeting Point și Tiff Lounge

→ Piața Unirii

→ Mănăstir Open Air

la terenurile de sport, în zona complexului „Nora”

→ Institutul Francez Cluj

Str. I.I.C. Brătianu, nr. 22

→ Depozitul de Filme

Str. Maiakovski, nr. 31-35

→ Biserica Evanghelică Luterană

Bd-ul. 21 decembrie 1989, nr. 1

→ Castelul Banffy

Bonțida

Aperitiff

Redactor șef:

Laura Popescu

Reporteri:

Flavia Dima
Alexandra Stan
Iulia Vlad

Redactor șef adjunct:

Radu Meza

Secretar de redacție:

Bogdan Beșliu

Fotografi:

Vlad Gherman
Mihai Birș
Mihai Birșan

Redactori:

Anca Grădinariu
Cristi Mărculescu
Cătălin Mesaru
Cătălin Moise
Mark Racz
Ion Indolean
Georgiana Madin

Graphic design:

Carmen Gociu
Andrei Pastuhov

Ilustrație:

Matei Branea

Pagina de engleză:

Jay Weissberg
Martin Blaney
Codruța Crețulescu

Distribuție:

Ionuț Husti

Tipărit la:

Media Pro

Prețuri bilete

● Bilete cumpărate cu minim o zi înaintea

proiecției: Preț întreg: **10 lei**Elevi, studenți și pensionari: **8 lei**

● Bilete cumpărate în ziua proiecției:

Preț unic: **12 lei.**● Bilet pentru copii și elevi EducaTIFF: **8 lei**Piața Unirii Open Air: **8 lei**Bilet proiecției 3D: **15 lei**"Week-end la Castel": **10 lei**Concert Bălănescu Quartet, "Maria T": **30 lei**

Cruceaștorul Potiomkin, acompaniament

live Russkaja: **30 lei**

Concert&proiecție Teeth of the Sea,

The Last Man: **30 lei**Proiecție-eveniment Faust: **30 lei**

Spectacol HAI IU IU NU HI YOU YOU / Maria

Tănase remix: **30 lei**● Concertele la CASA TIFF: **15 lei**● Ceremonia de închidere: **30 lei**● Mănăstir Open Air: **gratuit**

● Cinema Mărăști: Două persoane

intră la film cu un singur bilet

Blog

Sufletul pierdut al bătrânului cinematografer

"Am văzut că la Victoria ați întins covor roșu, ați pus flori, e frumos," îmi spune doamna casieră cu o combinație de invidie și de regret, evocând rivalitatea din alte vremuri dintre cele două mari cinemato-

grafe centrale. Parcă mă întorceam într-un univers crepuscular unde lumea mergea la cinema ("mergea" nu e, poate cel mai potrivit cuvânt; mai degrabă "se călca în picioare"). Discuția avea loc la Republica, acum vreo 5 ani, în timpul unui festival de film acum defunct din Iași, orașul meu natal. Doamna casieră o făcea ca noi, cei din echipa de organizare, acordam mai multă atenție festivității cinematografului Victoria, ceva mai bine situat. Dacă n-ar fi fost un aparat de popcorn ruginit și o machetă tridimensională cu Ice Age, m-aș fi putut crede la început de anii '80: aceeași marmură albă crăpată, aceleași poze alb-negru cu actori români demult dispăruți, de pe vremea când arătau ca idoli de matineu. Am aflat că doamna

volubilă și încă vreo doi proiecționisti vor ieși la pensie săptămâna următoare și că au multe povești de împărtășit, dacă vreau să-i ascult. Promit să le iau un interviu, dar nu mă țin de cuvânt: poveștile

acelea, cu siguranță savuroase, sunt definitiv pierdute pentru mine. Mie oricum îmi plăcea mai mult Republica: cinema-ul era un fost teatru reconvertit, cu balcon și lojă, și o capacitate de aproape 1000 de locuri. Când eram copil, mă chinaiam teribil să văd ecranul atunci când cineva înalt se așeza în față. Trăiam tot timpul cu teroarea că voi pierde ceva esențial chiar în colțul în care căpățâna optura acțiunea. La Republica, nu aveam problema asta, pentru că ecranul era amplasat foarte sus. În plus, atunci când "locurile" în picioare se terminau, mai exista un extra spațiu pentru cei mai piperniciți - firidele din perete: așa zidită am văzut Imperiul contraatac, cu un bilet pe care tata l-a cumpărat de la măcelarul căruia îi reparase un televizor.

La Sandolă sau Fata fără zestre se lăsa cu leșinuri și cu spargeri de hidranți de la îmbulzeală. La filmele cu Elvis, dacă s-ar fi putut, ne-am fi agățat de tavan ca lilieci ca să ne legăm în ritm de rock. Mirosul mă urmărește și astăzi: era o combinație de oameni spălați o dată pe săptămână, când venea apa caldă, de șosete împuțite, de palme transpirate, de emoție și de bucurie. Izul era aproape o păclă; o zăpușeală a fericirii de-a evada din realitate și de-a fremăta la unison, fără ca nimeni să-ți poruncească să bați din palme. Era un abur de oameni care asudau de căldură și de artă. Fiecare din cinematografele vechi aveau nu numai un iz specific, ci și un suflet aparte. Dar acum cinci ani, în Republica mirosea a mușcării, a singurătate sordidă și a canalizare înfundată. Erau trei spectatori. Sufletul părăsise de mult clădirea.

Acel miros l-am regăsit abia la TIFF, la (altă) Victoria, pe vremea când acolo încă nu exista aer condiționat. Doar la Cluj, la festival, am putut retrăi acea îngrămădeală disperată, exaltantă, ba chiar compulsivă a copilăriei și a adolescenței mele. Povestea dispariției cinema-urilor comuniste seamăna puțin cu cea a dinozaurilor loviți de meteoritul capitalismului sălbatic. Cauzele sunt, de cele mai multe ori, evidente - hoția, nepăsarea, televiziunea, sărăcia, mallificarea, pirateria etc. Neclar e unde a dispărut pofta de

cinema ca pulsație colectivă. Din "consumatori omnivori" (sălile erau pline și la Piedone, și la Tarkovsky), românii au devenit univori (prizează cu predilecție doar cinema-ul de masă).

Pe vremuri, aveau succes la public și pelicule complexe, dificile, incomode cum ar fi cenzuratul Glissando al lui Mircea Daneliuc. Pentru că existența cotidiană era complet contrafăcută de politica de propagandă, spectatorii căutau realitatea, erau flămânzi de acele crâmpene de adevăr nealterat pe care unele opere artistice reușeau să le strecoare păcălind cenzorii. Acum, în societatea de consum care a adus cu sine iadul alegerilor aparent nesfârșite, publicul fuge de realismul uneori brutal pe care peliculele românești îl înfățișează, preferând divertismentul escapist. În trecut, mersul la film era un eveniment, o atitudine, un soi de sfidare a opresantei culturi instituționalizate. Astăzi, de cele mai multe ori e un prilej de a te odihni între două sesiuni de shopping în mall. La Cluj, e diferit, pentru că spectatorii încă mai consideră că a intra în sală sau a te certa pasional în foaier e un Act Cultural Important. O revoltă împotriva "mainstream"-ului. Însă TIFF-ul e ca o bulă magică într-o realitate deprimantă. Da, cinematografele vechi trebuie mai întâi salvate și, apoi, însuflețite.

Anca Grădinariu

Povești cu cinema-uri de altă dată

Cinema Arta din Arad

În Arad, pe Strada Vasile Alecsandri, la nr.2, se află Cinema Arta. Are două săli de proiecție și o grădină de vară. Întâi s-a numit Cinema Central. După perioada interbelică, Cinema Tineretului, iar astăzi este Arta. Clădirea cinematografului datează din 1924 și are o capacitate de 310 locuri. În 2011, a trecut în administrarea primăriei și a fost închis. Fost proiecționist la Arta, Iosif Watz a vrut să devină actor, dar a ales, până la urmă, această meserie. Acum este paz-

nicul cinematografului, perfect funcțional, care rămâne închis publicului. Singura peliculă pe care o mai are și pe care o rulează în mod constant este Tată de duminică (1974, r. Mihai Constantinescu). Zi de zi, Iosif descuie cinematograful, aerisește, după un tur de rutină prin clădirea labirintică, alătădată plină de spectatori, se așază în fotoliul lui din hol și citește/recitește din romanele sale SF, în ale căror personaje și povești îi place să creadă.

Program Depozitul de Filme

SÂMBĂTĂ, 31 MAI

20:30

Deschiderea oficială Depozitul de Filme

21:45

Proiecție Cinema, mon amour

r. Alexandru Belc (work-in-progress);

Sfârșitul cinematografului/

Cinema at the End

r. Meritxell Soler, Julián Vázquez (Spania-Argentina)

DUMINICĂ, 1 Iunie

21:45

Ultimele locuri rămase/

The Last Remaining Seats

r. Marios Piperides (Cipru)

22:30

Ultimul proiecționist/

The Last Projectionist

r. Thomas Lowes (Marea Britanie)

JOI, 5 Iunie

20:30

Eveniment special Depozitul de filme

secvențe din Cinema, mon amour (work-in-progress)

21:45

Repertoriul/ The Rep

r. Morgan White (Canada)

VINERI, 6 Iunie

21:45

Sfârșitul cinematografului/

Cinema at the End

r. Meritxell Soler și Julián Vázquez (Spania-Argentina)

Cinema de provincie/

Small-Town Movie

regia Arthur Balint (scurttmetraj, Ungaria)

SÂMBĂTĂ, 7 Iunie

21:45

Ultimul proiecționist/

The Last Projectionist

r. Thomas Lowes (Marea Britanie)

CUM AJUNGEȚI LA DEPOZITUL DE FILME

* Un serviciu de shuttle pentru Depozitul de filme va fi disponibil în zilele de proiecție - 31 mai, 1 iunie, 5 iunie, 6 iunie și 7 iunie. Microbuzele vor circula între 20.00 și 21.30, cu plecare din Piața Unirii la fiecare 15 minute, și înapoi spre centru, de pe strada Maiakovski, nr. 31-35.

InterogaTIFF

Alex Belc și Radovan Sibrt, despre *Cinema Mon Amour*

Documentarul încă neterminat al regizorului Alex Belc vorbește despre moartea cinematografeilor și reflectă la moartea Cinemaului așa cum îl cunoaștem.

Deși vorbesc despre mai multe feluri și grade de moarte, cele câteva imagini văzute aseară la Gală pul-sează de viață și de forță cinematografică. Cu Alex și producătorul ceh Radovan Sibrt (Pink Productions) am stat la un pahar de vin, la petrecerea de deschidere.

De unde a pornit totul?

Alex: Tudor Giurgiu e foarte preocupat de degradarea și dispariția cinematografeilor. El m-a rugat să fac un documentar pe tema asta. Mi-am început cercetarea pe internet și din ziarele locale. Am făcut un website, un fel de bază de date în care am adunat totul, am făcut o cartografiere a cinemaurilor. Nimeni nu știa de fapt situația lor. A fost foarte greu să le găsim pe unele, a fost o cursă intensă de la unul la altul, am fotografiat, am adunat enorm. Apoi, pentru documentar, le-am ales pe acelea în care mai pâl-păie încă viața, locuite de adevărate personaje. De fapt, documentarul meu nu e despre cinemaurile care mor, ci despre oamenii din ele, care dispar odată cu ele.

Radovan: E adevărat că, pentru Occident, aici încă mai există locuri și lucruri exotice, bizare. Dar ceea ce mi s-a părut cu adevărat interesant e că, deși asta e o poveste universală – peste tot mor cinemaurile și pelicula, iar nouă, celor care iubim filmul, ni

se rupe inima – în alte țări, în Cehia, practic, nu le vezi murind. Ele se transformă încet, pe nesimțite, în altceva, mai nou, mai elegant și dispar pur și simplu. Mor fără înmormântare. Aici le vezi cu adevărat murind, înmormântarea lor e dramatică.

Alex, cum ai făcut toți oamenii ăia să își deschidă sufletul și cum ai găsit asemenea personaje?

Ei așteptau de mult să spună toate lucrurile astea, dar eu am fost singurul care le- pus întrebările. În plus, cartografierea atâtor cinemauri a funcționat ca un casting. La final i-am ales pe cei care apar în film. Mai presus de orice, documentarul meu e o poveste centrată în jurul unor personaje. Fiindcă în cinematografele părăsite poți cel mult să faci câteva poze frumoase, dar mergi mai departe până găsești personajele. Prin ochii lor mă uit la acest fenomen și la toate implicațiile lui.

Când va fi lansat documentarul și care va fi parcursul lui?

Alex: Va fi gata la anul, am adunat o mulțime de povești.

Radovan: Probabil îl vom lansa la anul în iunie. Va avea o premieră locală, vom pregăti cu grijă o strategie de distribuție. Ceea ce țintim sunt festivaluri de documentar de prim rang, precum IDFA sau Sundance.

Interviu realizat de Laura Popescu

Expoziție foto

Astăzi, la ora 16.00, la Casa TIFF va fi vernisată expoziția „Cinematografe, filme și reclame”. Până pe 8 iunie, vizitatorii se pot delecta cu imagini de pe vremea când publicitatea la filme se făcea pe cărți poștale și cutii de chibrituri, fotografiile cu vechi incinte ale cinematografeilor din țară care azi sunt istorie și reclame incitante ce chemau publicul să se delecteze cu filmele epocii.

Program / sâmbătă / 31 mai

CINEMA FLORIN PIERSIC

11:00
Peste mări și țări / Beyond Beyond
(Suedia, Danemarca, 78')
Proiecție 3D

13:00
20.000 de zile pe pământ / 20.000 Days on Earth
(Marea Britanie, 97')

15:30
Spuma zilelor / L'écume des jours
(Franța, Belgia, 125')

18:00
Canibal
(Spania, România, Rusia, Franța, 116')

20:30
Febra stadioanelor / Fever Pitch
(Marea Britanie, 102')

22:30
Lupoi cei răi / Big Bad Wolves
(Israel, 110')

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

14:00
Sfântul GRA / Sacro GRA
(Italia, Franța, 93')

16:00
Copiii preotului / The Priest's Children
(Croatia, Serbia, 96')

18:30
Inamicul / Enemy
(Canada, Spania, 90')

21:00
Manevre nocturne / Night Moves
(Statele Unite, 112')

CERCUL MILITAR

13:15
Siddharth
(Canada, India, 96')

15:45
O urmă de păcat / A Touch of Sin
(China, 129')

18:15
Ultima noapte / Concrete Night
(Finlanda, Suedia, Danemarca, 96')

20:45
Reuniunea de clasă / The Reunion
(Suedia, 89')

23:15
DK
(Cehia, 73')

CINEMA VICTORIA

10:00
Hotel / Hotell
(Suedia, Danemarca, 97')

12:30
Casa radio / La Maison de la radio
(Franța, Japonia, 99')

15:00
Timp de așteptare / Las horas muertas
(Spania, Franța, Mexic, 100')

17:00
Ida
(Polonia, Danemarca, 80')

19:00
Ce-am avut mai de preț / Everything We Loved
(Noua Zeelandă, 101')
Ultimul trip / Endtrip
(Olanda, 5')

21:30
Umbra albă / White Shadow
(Italia, Germania, Tanzania, 117')
Chemarea / Blow Your Trumpets Gabriel
(Polonia, 5')

00:00
Moebius*
(Coreea de Sud, 89')

SAPIENTIA

10:00
Praf / Dust
(Rusia, 107')

12:30
Întâlniri pe neve / Blind Dates
(Georgia, Ucraina, 98')

14:30
Între două surori / Beloved Sisters
(Germania, Austria, Elveția, 170')

17:45
Alfabet / Alphabet
(Germania, Austria, 113')

20:00
Ferit de rele* / Nothing Bad Can Happen
(Germania, 110')

22:30
În floare / In Bloom
(Georgia, Germania, Franța, 102')

CINEMA ARTA

10:00
În mine ți-e bucuria / Que ta joie demeure
(Canada, 70')

12:00
Adulter / Cheatin'
(Statele Unite, 76')

14:30
Nenette
(Franța, 70')

17:00
Dansuri de societate / Strictly Ballroom
(Australia, 94')

19:30
28 ½
(Germania, 82')

22:00
Vulpea și ratonul / Human
(Turcia, Japonia, 104')

CINEMA MĂRĂȘTI

18:00
Dragoste în sânge / Love Steaks
(Germania, 89')

20:30
Trăiască libertatea! / Viva la libertà
(Italia, 94')

PIAȚA UNIRII OPEN AIR

21:45
Walesa / Walesa: Man of Hope
(Polonia, 127')

INSTITUTUL FRANCEZ

22:00 - 68'
Bărbați de mingi / Men with Balls
(Ungaria, 30')
Cinema de provincie / Small-Town Movie
(România, 30')

MĂNĂȘTUR OPEN AIR

22:00
Bărbați mișto / The Stag
(Irlanda, 94')

CASTELUL BANFFY BONȚIDA

21:45
Frumoasele vacanțe / Summer Cloud
(Ungaria, România, 88')
In the Shadow of the Castle / În umbra castelului
(România, 21')

DEPOZITUL DE FILME

22:00
Cinema mon amour
(România, 50')

BD 2 MATEI BRANEA

InterogaTIFF

Nicolas Philibert: “Documentarul, o recitare realului”

L-am întâlnit la Casa TIFF. E unul dintre cei mai interesanți și elocvenți documentariști ai ultimului deceniu. Într-o franceză șarmantă, ne-a împărtășit viziunea lui despre documentar văzut ca un alt fel de ficțiune.

Ați fi ales alte filme pentru a vă reprezenta în secțiunea 3x3? Întreb pentru că două dintre ele (Nenette și La Maisonde la radio) sunt foarte recente... În Être et avoir și La Maisonde la radio avem de-a face cu microcosmosuri, societăți în miniatură. Dar Nenette este foarte diferit.

Sunt mulțumit cu alegerile, am și participat împreună cu Mihai Chirilov la alegerea lor. Ne-am întâlnit la festivalul de documentare din Salonic și le-am ales de comun acord.

Cum procedați la alegerea unui subiect de film? Curiozitate personală, apoi documentare ceva mai științifică?

Nu este deloc vorba de studiu științific, nu fac așa ceva. Sunt niște alegeri personale, ceva în același timp intuitiv, dar și dorința de-a face lucruri noi cu fiecare film. Nu vreau să mă repet. Caut piste și perspective diferite.

Vi s-a întâmplat să abandonați vreun subiect?

Nu. În general, când aleg un subiect de film, nu renunț pe parcurs. Alegerea subiectelor pentru filmele mele este legată de întâlniri, de evenimente și circumstanțe din viața mea. Uite, *Être et avoir* s-a întâmplat pentru că fusesem invitat cu câțiva ani în urmă la una dintre școlile acelea de la țară. După care m-am întors acolo, câte o săptămână pe parcursul a șase luni. Am avut un total de zece săptămâni petrecute efectiv la școala aceea, din care am început să montez. La *Nenette* am filmat fix zece zile.

E un film destul de radical Nenette, cu sunetul și imaginea cumva disociate.

Da, este cumva radical. Miza este disjunția dintre sunet și imagine, separarea lor completă. O vedem pe *Nenette*, iar, de auzit, îi auzim pe oameni vorbind. Pentru mine, cinema-ul este construit pe un raport de

Foto: Mihai Birș

tensiune între ce vedem și ce nu vedem. Ce se spune și ce nu se spune. Vizibil versus invizibil. Cinema-ul nu trebuie să arate tot. Anumite lucruri se cer incluse, altele trebuie lăsate pentru imaginația spectatorului. Cinema-ul ne hrănește imaginația, omițând anumite lucruri din discursul său.

Documentarul este în general perceput ca sursă de informații deja verificate și gata digerată. Pentru consumatorul de masă filmele dumneavoastră pot fi o provocare.

Da, lumea asociază documentarul cu reportajul. Pentru mulți, este o privire obiectivă asupra unui subiect, chestie care este complet falsă. Un documentar este un punct de vedere subiectiv. Un documentar nu este relitatea. Dacă pui cinci cineaști în aceeași realitate, ei vor filma cinci filme diferite. Contrar la ceea ce ni s-a tot spus vreme de decenii, un documentar nu este obiectiv. Nu este o copie xerox a

unei realități. Este o lectură sau o recitare a unor evenimente din real.

În ultimul deceniu, documentarul a început să arate că poate fi un alt fel de ficțiune, că diferă de reportaj, iar asta s-a tot întâmplat cu filme de mare succes la critici, dar și la public. Fahrenheit 9/11, sau, mai nou, The Act of Killing, au schimbat percepția asupra documentarului și mai ales limitărilor lui. Este un moment bun pentru documentare și documentariști?

Încet-încet, spectatorii încep să înțeleagă că documentarul nu este o succursală a jurnalismului, ci o formă de cinema de sine stătătoare. Care are multiple stiluri, scriituri, multiple motive și scopuri. Azi există la fel de multe stiluri în documentar câte sunt și în ficțiune. Eu nu fac comparații între documentar și ficțiune. Eu consider documentarul ca un alt fel de-a face ficțiune. Din momentul în care pui camera undeva, ai

început să interpretezi realul. La montaj, dacă decizi să pui un cadru după altul, ce faci se cheamă interpretare, deci ficțiune. O altă formă de ficțiune, care diferă de cea cu actori.

Dacă înțeleg corect, sunteți pentru a treia oară în România. Prima dată, ați ajuns la București, înainte de revoluție... Cum vedeți din exterior acum o țară pe care ați văzut-o și în cele mai negre momente?

Prima dată am ajuns la București în 1987. Mă invitase Institutul Francez să prezint un film în cadrul unui festival al filmelor cu munți și alpinism. Am venit pentru câteva zile și am fost profund șocat. Magazinele erau goale, se stătea la coadă la mâncare. Nu exista încălzire. La proiecție, sala era arhiplină. Există o foame și nu știu dacă era o foame de cultură sau de filme cu alpinism. Pur și simplu era un escapism. După proiecție, mulți dintre spectatori mi-au cerut să mă întâlnesc cu ei. Și toți au vrut să ne vedem în parc. Am înțeles că era din cauza frigului. Frica de-a fi ascultat, interceptat, văzut și deconspirat. M-am bucurat că am putut să îl ajut pe unul dintre ei să iasă din România. Era tânăr și alpinist și am aranjat să fie invitat la un alt festival de genul ăsta, filme montaniarde. În Franța, unde a și rămas până după revoluție. A doua oară era prin 2007-2008 și am stat mai puțin de o zi. Un distribuitor lansa unul dintre filmele mele și m-a invitat. Acum stau trei zile în Cluj...

Vă mulțumesc pentru interviu și Bon Festival!

Interviu realizat de
Cristi Mărculescu

EducaTIFF

Am crescut mari!

În cel de al șaselea an, EducaTIFF revine cu o rețetă și mai savuroasă, aducând filme multi-premiat, invitați speciali, un spectacol *Cinepiano*, o lecție de actorie cu „copii-vedete de cinema”, seminarii de critică de film, ateliere de animație și alte activități tentante. În perioada 30 mai - 4 iunie, tinerii cinefili se vor întoarce în sălile de cinema, pentru a viziona șase lungmetraje, majoritatea răsplătite cu premii importante la festivalurile internaționale de profil.

A fi și a avea (Franța, 2001) va deschide, în 30 mai, ediția din acest an a EducaTIFF, în prezența regizorului, Nicolas Philibert. Filmul de deschidere va fi urmat de pelicula norvegiană *Șutează!*, iar a doua zi va fi proiectată prima animație 3D selectată în cadrul acestui program, *Peste mări și țări*. De Ziua Copilului, tinerii cinefili vor putea viziona lung-metrajul olandezului Dave

Schram, *Regret!*, care și-a trecut în palmares un EFA Young Audience Award, la începutul lunii mai. În următoarele zile, elevii vor putea viziona alte două filme care explorează relația mamă-fiu: *Te iubesc, mamă!* și *Mike își ia rămas bun*.

După succesul înregistrat la ediția anterioară, EducaTIFF continuă seria atelierelor de animație pentru copii, unde aceștia vor primi noțiunile necesare privind realizarea unui scurt filmuleț de animație, vor lucra în echipe și vor construi povești și personaje, vor filma și vor edita materialul. La atelierele de animație, care se vor desfășura în perioada 5 - 8 iunie, la Muzeul de Artă, vor avea acces maxim 30 de copii per atelier, cu vârstele cuprinse între 7 și 15 ani, în baza înscrierilor prealabile, la adresa de e-mail: educatiff@tiff.ro. Trainerii acestei ediții vor fi tinerii regizori Cecilia Felmeri și Ion Aramă.

În programul EducaTIFF de anul acesta se vor regăsi și două seminarii de critică de film, o inițiativă lansată cu scopul de a stimula percepția critică a elevilor și de a-i provoca să-și exprime punctul de vedere asupra filmelor vizionate. Activitățile vor avea loc în 3 iunie și 4 iunie, la Muzeul de Artă, fiind susținute de criticii de film Ileana Birșan și Cătălin Olaru.

Succesul înregistrat de *Lecția de cinema* de anul trecut, susținută de regizoarea filmului *Marussia*, Eva Pervolovici, i-a determinat pe organizatorii EducaTIFF să continue acest proiect și în cadrul celei de a VI-a ediții. Prelegerea va fi susținută de un actor din Olanda, Stefan Collier, protagonist în filmul *Regret!*, care va vorbi despre experiența lui ca tânăr actor devenit celebru, provocările și dificultățile acestei meserii, dar și care sunt recomandările lui pentru copiii români care visează să facă actorie. Elevii clujeni sunt așteptați la acest eveniment pe 1 iunie, cu începere de la ora

15:00, la Muzeul de Artă. Organizatorii recomandă participarea la proiecția filmului *Regret!*, de la ora 12:30, la Cinema Victoria.

Accesul la seminariile și atelierelor din programul EducaTIFF este gratuit, pe bază de înscrieri

– persoană de contact Gabriela Manolache, Coordonator proiect Cluj: email educatiff@tiff.ro, telefon 0742.302.230. **Pentru informații suplimentare despre EducaTIFF:** Ramona Șărbu, Manager proiect: email ramona@tiff.ro, telefon 0733.735.915.

■ TRANSILVANIA TALENT LAB, ediția 3

15 oameni pasionați, 15 proiecte de film, 5 zile de training intensiv

Și iată că TTL-ul, așa cum ne-am obișnuit să ne referim la Transilvania Talent Lab de ceva timp încoace, a ajuns la ediția cu numărul 3.

Odată pornit acest proiect, la TIFF-ul din 2012, nu știam exact cum va funcționa acest laborator în care ne-am dorit să aducem împreună oameni pasionați de film, din domenii diferite, cu dorințe diferite, cu așteptări diverse și interese specifice diversificate. Cu alte cuvinte, oameni de film care fie se ocupă cu realizarea unui film (în calitate de producători, regizori, scenariști, monteurii, animatorii, etc), fie se ocupă cu organizarea de evenimente legate de film (manageri culturali care imaginează evenimente în zona industriei cinematografice). În cele două ediții precedente ale TTL-ului ne-am bucurat să vedem și să simțim că acest mix de oameni îndrăgostiți de cinema dă roade. Schimbul de păreri, de idei, de cuvinte, de imagini și de înțelesuri legate de film, atât între participanți, cât mai ales între participanți și experții invitați să lucreze alături de ei, timp de 4 zile, la foc continuu, a făcut ca TTL-ul să crească frumos și să devină locul unde îți dorești să fii atunci când te afli la început de drum.

Ediția 3 a TTL-ului reunește la Cluj 15 oameni și 15 proiecte pe cât de interesante, pe atât de variate și de ținut minte pentru a le urmări traseul viitor.

Alin Boeru, Anca Fronescu, Andrei Șendrea, Bogdan Ilieșiu, Carina Sava, Cristina Groșan, Cristina Haneș, Eugen Matei Lumezianu, George Ganaeaard, Ion Gnatiuc, Ionuț Gaga, Monica Stan, Octavian Chelaru, Radu Popescu și Ruxandra

Ghițescu sunt cei 15 participanți ale căror proiecte – fie că vorbim despre filme de scurt metraj, lung metraj, ficțiune, documentar, animație sau evenimente de film – vor fi discutate și aprofundate în perioada 1 – 5 iunie, în Mansarda Napoca 15. Fiecare proiect va trece prin structura TTL-ului, alcătuit din 3 module: Modul 1 – Dezvoltare (dezvoltarea unui proiect cinematografic), Modul 2 – Producție (producerea unui proiect cinematografic) și Modul 3 – Marketing, Distribuție și Management Cultural.

Cei 15 participanți ai Transilvania Talent Lab vor avea o serie de întâlniri, ședințe aplicative de lucru și discuții pe proiectele depuse, vor primi feedback, sfaturi, idei pentru a-și cizela proiectele și pentru a merge mai departe. Astfel, ei vor întâlni diverse personalități din domeniu cu care vor aprofunda elemente legate de cele trei module de lucru ale atelierului.

Primul modul îl are ca trainer invitat pe script consultant-ul francez Antoine Le Bos, director artistic al Le Groupe Ouest și al Centrului European pentru Creație Cinematografică din Brittany, tutor în atelierul de dezvoltare de scenarii Torino Film Lab. Cel de-al doilea modul îi va aduce în fața participanților TTL pe producătorul și regizorul Tudor Giurgiu și pe curatorul și consultantul pe scenarii Sirkka Möller, care are o vastă experiență în selecție de filme, vânzări, dezvoltare de proiecte și educație cinematografică, fiind membru al comitetului de selecție al secțiunii Panorama din cadrul Berlinale și coordonator al proiectului Doc Station pentru Berlinale Talent Campus. Modulul

trei al TTL 2014 va fi moderat de Mathias Noschis, specialist în strategii de marketing de film cu o experiență vastă în PR, publicitate și branding, fondator al Alphapanda (o agenție de marketing de film specializată în zona digitală, cu sedii în Londra și Berlin) și trainer în marketing cinematografic pentru diferite organizații și workshopuri, inclusiv NFTS în Marea Britanie, MEDIA Desk în Germania, Spania și Belgia, The Producers' Workshop în Israel, New Horizons în Polonia și FOCAL în Elveția. De asemenea, participanții TTL le vor întâlni pe fondatoarele Romanian Film Initiative și ale festivalului Making Waves: New Romanian Cinema Festival de la New York – Corina Șuteu, Oana Radu și Elvira Lupșa în cadrul unui workshop special dedicat sistemelor de crowd-funding. Pe lângă seminarii, ateliere de lucru și de studiu aplicative pe proiectele celor 15 participanți, programul TTL va cuprinde o serie de masterclass-uri, deschise publicului TIFF. Toți cei interesați să întâlnească profesioniști ai industriei de film pot participa la masterclass-urile TTL 2014, care vor debuta luni, 2 iunie, în Mansarda Napoca 15 și care vor acoperi domenii precum scenaristică, regie de film, imagine de film și regia producțiilor cu low budget. Masterclass-urile TTL îi vor avea ca invitați pe Nik Powell, Peter Flinckenberg, Karim Aïnouz, Peter Webber și Katriel Schory. Pentru a treia oară în Mansarda Napoca 15, timp de 5 zile, TTL-ul va palpa de discuții aprinse, la finalul cărora 15 tineri pasionați vor deveni 15 oameni de film încrezători în propriile proiecte.

■ Weekend la Castel

Cetatea micilor antreprenori, în Weekend la Castel

În weekendul 31 mai, 1 iunie, la Castelul Banffy din Bonțida, copiii între 7 și 14 ani sunt invitați să învețe meșteșuguri vechi și meserii noi, esențiale pentru viața oricărei cetăți. Eforturile le sunt răsplătite în cupoane de distracție. Cei care lucrează la meșterul olar, la bucătar, la pompieri sau la spital, își câștigă dreptul de a participa la activități precum atelier de păpuși, spectacol de magie sau fotbal. La intrare, fiecare copil va primi câte 3 cupoane și informații despre activitățile la care poate participa. Cele 3 cupoane nu sunt suficiente însă pentru o întreagă zi de joacă, așa că vor trebui să meargă la Punctul de informare să afle la ce ateliere e nevoie de per-

sonal. În plus, copiii își pot aduce jucării vechi pe care le pot schimba pe altele care le plac mai mult la Consignația micilor întreprinzători. Vă așteptăm pe 31 mai și 1 iunie, de la 11.00 până seara, în cetatea micilor antreprenori.

De la **14.00**, muzicienii polonezi de la **Male Instrumenty**, renumiți pentru concertele la instrumente improvizate, vor veni să le arate copiilor cum poți crea muzică din obiecte reciclabile.

Implicare socială:

Campanie de sensibilizare – poți afla cum percepe lumea un copil cu deficiențe de auz sau de vedere (Siketmissio) printr-un spectacol de dans al copiilor cu deficiențe de auz din Gruia.

■ TIFFarul de departe

E timpul să facem cunoștință cu acei TIFFari care vin de departe, pe banii lor, la TIFF, pentru care una dintre vacanțele anuale e cea de zece zile la Cluj.

- De unde vii?
- Ce are TIFF și nu au alte festivaluri?
- Care a fost cel mai mare sacrificiu făcut să ajungi la festival?
- Care a fost revelația pe care ți-a oferit-o TIFFul, filmul pe care l-ai descoperit aici și nu în altă parte?
- Care a fost cea mai memorabilă petrecere de la TIFF?
- Care a fost momentul tău limită la TIFF?
- Trei lucruri pe care vrei să le faci anul ăsta la TIFF.
- Ce ți-a plăcut/displăcut cel mai mult la AperiTIFF?
- Care a fost întrebuintarea cea mai utilă pe care ai dat-o AperiTIFFului?
- Cât îți ia să îți revii după vacanța de la TIFF?

PARTENER TEHNOLOGIC

m@dd[®]
electronics group
www.pcmadd.com

TIFF 2014 Opening Gala

TIFF's 13th edition opened last night to streaks of rain and cold weather. It had, therefore, two opening galas, one at the Student Culture House and one at Florin Piersic Cinema, so that they would fit all that would normally gather in Unirii Square for the specta-

cular open air gala. Despite the weather, Tudor Giurgiu announced that the number of tickets and subscriptions bought until now foresees an increase of 14% in festival's number of spectators. This 13th edition is larger overall, with over 200 films and seven new

sections. The unfavorable weather gave, in a way, a more suitable start to this edition as its very core revolves around the cinema halls and the reawakening of cinema consciousness in this city that once was a center of film production. The festival retreated from

the malls, thus making way for an expansion in the true cinemas of old, discovering and reopening halls that were once in use in the 1920s and '30s: The Army House, SapieniaUniveristy,theFilm Warehouse – a place seemingly taken out of a Terry Gilliam dystopia or a Lynch film. TIFF endeavors to transform it into a Museum of Film, and hardly could there be a more suitable location.

Not a lot was said about the films in the festival, MihaiChirilov, the artistic director, had a fairly brief speech, devoting most of his time to speaking about *Philomena*, the opening film. He did, however, mention one essential aspect, which is the profound tolerance that the true film lover has for all types of cinema: "The character of *Philomena* embodies a philosophy of living, I would hope that you will see the TIFF films with the same understanding, humor and openness that she exhibits." The screening last night was a rare opportunity to see Frears's film, which, unfortunately, will not be widely distributed in Romanian cinemas.

Some years ago, MihaiChirilov was inviting the festival's entire crew on stage. This year, Tudor Giurgiu did some of the same, but in a different way, by showing what it is that the crew that breathes life into TIFF does in the rest of the year – another festival in Cluj, Colours of Cluj, and Full Moon, the horror film festival in Biertan. Everything does not simply disappear, does not simply reabsorb itself after the 10th day, as one could imagine after the festival suddenly ends. What remains are open cinemas

and film lovers forever influenced by the festival. Such is the case with the children from PataRât, which the festival invited to come and see films last year. Since then, they have continued to come and see films at cinema Mărăști. "A child from PataRât ended up seeing more films in two months than your average moviegoer in a year", said Tudor Giurgiu. The Mayor, Emil Boc, also began his speech by thanking the TIFF team in an attitude harmonious with the appraisal given by the European Union according to which Cluj is "the friendliest city in the EU."

The most important of TIFF's campaigns this year endeavors to save the big screen, meaning a number of closed down cinemas, bankrupt or simply fallen to decay. With a long-term strategy that includes cinemas all over the country, Romanian Film Promotion begins with the Film Warehouse for which a fundraising has been launched yesterday. The initial goal is set at 7.000 euros. "Surely it can be done! Even the Bucharest Athenaeum was made with just one leu from everyone", said Mihai Chirilov.

TIFF has, therefore, begun, and after 13 years of festival, one has the clear picture of the fact that those who make it will never be satisfied with simply making an elegant event, one just for the connoisseurs, tidied up and self-sufficient. TIFF will always be a phenomenon attempting to contaminate and envelop all aspects of the life of the city and enrich this existence in as many ways as possible.

Laura Popescu

Save the Big Screen

TIFF saves the Film Depot

"Save the Big Screen!", the first and largest campaign aimed at raising public awareness and drawing the authorities' attention towards finding solutions for the rehabilitation of the Romanian cinema theatre network, calls for funds for the Film Depot in Cluj. The crowdfunding campaign was

officially launched during the opening ceremony of the Transylvania International Film Festival (TIFF) and aims to transform one of the most interesting places in Cluj into an alternative space for urban culture to host film screenings and other cultural events. The former film depot

of RADEF RomâniaFilm, at no. 31-35 on Maiakovski str., is a deserted place at the present. It is spectacular due to the thousands of abandoned film strips and its history. The Film Depot can become, both through its potential as an alternative space for urban culture, and through its historical and cultural value, the best space to found a Museum of Cinema. It should be aligned with our understanding of a museum

in the twenty-first century, a living institution, where children and adults can get educated and can experiment with interactive activities.

The Film Depot can be turn from being just a point on a map, an abandoned place, buried between thousands of film rolls, into a place that makes people feel directly responsible, a space that can become one of the most popular tourist attractions in Cluj.

We now need 7000 euros to activate a dead, decrepit space. We aim to surround the area with a fence, protect it and clean it, then rehabilitate the space so that it can host open-air events and eventually become a nice place for parents and children. We also need to acquire the technical equipment needed for film screenings.

HOW CAN YOU CONTRIBUTE?

● access www.we-are-here.ro to participate in the crowdfunding campaign

● donate directly in the urns at Florin Piersic Cinema, Unirii Square, Casa TIFF

● volunteer to help in the activities that will be organized during the summer at the Film Depot

Find out more:

www.salvatimarelecran.ro
www.tiff.ro

Program Film Warehouse

SATURDAY, 31ST MAY

20:30

Official opening of the Film Warehouse

21:45

Screening Cinema, mon amour

d. Alexandru Belc (work-in-progress);

Cinema at the End

d. Meritxell Soler, Julián Vázquez (Spain-Argentina)

SUNDAY, 1ST JUNE

21:45

The Last Remaining Seats

d. Marios Piperides (Cyprus)

22:30

The Last Projectionist

d. Thomas Lowes (United Kingdom)

THURSDAY, 5TH JUNE

20:30

Special event Film Warehouse

sequences out of Cinema, mon amour (work-in-progress)

21:45

The Rep

d. Morgan White (Canada)

FRIDAY, 6TH JUNE

21:45

Cinema at the End

d. Meritxell Soler and Julián Vázquez (Spain-Argentina)

Small-Town Movie

d. Arthur Balint (short film, Hungary)

SATURDAY, 7TH JUNE

21:45

The Last Projectionist

d. Thomas Lowes (United Kingdom)

HOW DO YOU GET TO THE FILM WAREHOUSE?

* A shuttle service for the Film Warehouse will be available during the screening days – 31st May, 1st June, 5th June, 6th June and 7th June. The busses will circulate between 20.00 and 21.30, leaving from Unirii Square every 5 minutes, returning to the city center from the Maiakovski street, no. 31-35.

InterogaTIFF

Nicolas Philibert: “Documentary, a rereading of the real”

I met him at Casa TIFF. He is one of the most interesting and eloquent documentary filmmakers of the last decade. In a charming French, he shared with us his vision of documentary, seen as a different type of fiction.

Would you have chosen other films to represent you in the 3x3 section? I ask because two of the films (*Nenette* and *La Maison de la radio*) are very recent. In *Être et avoir* and *La Maison de la Radio* we are dealing with microcosms, societies in miniature. *Nenette*, however, is very different.

I am happy with the choices, I even participated in their selection with Mihai Chirilov. We met at the documentary festival at Salonica and we agreed upon them.

How do you go about choosing a film subject? Personal curiosity, followed by a more scientific study?

It is not at all a question of scientific study, I don't do such a thing. They are personal choices, something both intuitive and driven by the desire to do something new with each film. I do not want to repeat myself. I seek different venues and perspectives.

Has it ever happened to you that you would abandon a subject? No. Generally, when I choose a film

subject, I do not give up half-way. The choice of subjects for my films is connected to meetings, events and circumstances from my life. For example, *Être et avoir* happened because I had been invited some years prior to one of those schools in the countryside. After that, I returned to one, a week at a time, over a period of six months. I had a total of ten weeks actually spent at that school, and then I started editing. For *Nenette* I filmed precisely ten days.

It's a fairly radical film, *Nenette*, with the dissociated sound and image.

Yes, it is somewhat radical. The stake is this disjunction between sound and image, their complete disjunction. We see *Nenette* but as for hearing, we hear the people speaking. For me, cinema is built upon the tension between what we see and what we do not. What is being formulated and what is not. The visible versus the invisible. Cinema mustn't show everything. Some things beg inclusion, while others must be left up to the spectator's

Foto: Mihai Biris

imagination. Cinema feeds our imagination, by omitting some elements from its speech.

The documentary genre is generally perceived as a source of pre-made, pre-digested information. For the average viewer, your films can be quite a challenge.

Yes, people associate documentary with reporting. For many, it is an objective view of a subject, fact which is completely false. A documentary is a subjective point of view. A documentary is not reality. If you place five filmmakers in the same reality, they will film five different films. Contrary to what we have been repeatedly told for decades, a documentary is not objective. It is not a Xerox copy of a reality. It is a lecture or a rereading of some events of the real.

In the last decade, the documentary genre has started to show

that it can be a different type of fiction, that it differs from reporting, and this kept happening with films highly successful with critics and audiences alike. *Fahrenheit 9/11*, or, more recently, *The Act of Killing*, have changed the perception of documentary and, more precisely, its limits. Is this a good moment for the genre and for documentary filmmakers?

Slowly audiences are beginning to understand that documentary is not merely a venue of journalism but a self-standing form of cinema, one that has a wide variety of styles, writings, motives and scopes. Today there exist in documentary as many styles as there are in fiction. I make no comparisons between documentary and fiction. I consider documentary to be a different way of making fiction. From the very moment that you place your camera somewhere, you have begun

interpreting the real. In editing, if you decide to put one shot after another, what you are doing is called interpretation, therefore fiction. Another type of fiction, one that differs than the one with actors.

If I understand correctly, you are for the third time in Romania. The first time, you came to Bucharest before the revolution. How do you see now, from the outside, a country that you have seen in its darkest hours?

The first time I came to Bucharest was in 1987. I had been invited by the French Institute to present a film within a film festival with mountains and mountain-climbing. I was there for a few days and I was profoundly shocked. The stores were empty, people were waiting in lines for food. There was no heating. At the film screening, the room was packed to the brim. There was a hunger, and I don't know if it was a hunger for culture or for mountain-climbing films. It was simply escapism. After the screening, many of the people in the audience asked me to meet with them. And they all wanted to meet in a park. I understood that it was because of the fear. The fear of being listened in on, to be intercepted, seen and exposed. I was happy to be able to help one of them to leave Romania. He was a young mountain-climber and I arranged for him to be invited to one of these festivals with mountain films in France, where he managed to stay until after the revolution. The second time was in 2007-2008 and I stayed for less than a day. A distributor was releasing one of my films and invited me. Now I'm staying for three days in Cluj...

Thank you for the interview and Bon Festival!

Interview by Cristi Mărculescu

InterogaTIFF

The Usual Suspects

The Usual Suspects: a new section with a huge recurrence potential in TIFF's coming years, composed of tried and tested directors, that have received awards in the festival's past editions. Let's join a part of the *crème de la crème* and investigate their projects since their last Cluj prize.

Eight movies, ten auteurs from the seven corners of the world. Aims and ambitions as diverse as it gets. From supernatural black comedies, to meta-narrative melodramas and from soccer fantasies to teenage angst, everything is catered for. Therefore, in an alphabetic order... Fernando Eimbcke, ultra-minimalist and multi-awarded for *Lake Tahoe* – representative of the new Mexican cinema trends – returns to Cluj with *Club Sandwich*. A terribly understated observational comedy

about the first pangs of adolescence that seep in the serene existence of a chubby teenager and his young mother. An intimate movie. What could happen in an almost abandoned hotel, by the poolside between a pleasant mother, a kid that is so bored that he tries on her bras (and he is not short of breasts) and a rather well behaved, wanting to express her affections by giving deodorants as gifts? I hope you're not thinking naughty thoughts.

Come to my voice (Were denge min) is in an utterly different area of cinema. Huseyin Karabey, known for *My Marlon and Brando* (which caused a big fuss in Cluj five years ago) mixes folklore and politics, Kurdish fairytales and Turkish reality. The result is a story about stories, with singing narrators, soldiers and mountainside

odyssey in which a grandmother and her niece must experience in order to free the absurdly imprisoned son/father. The typical Balkan movie about mythos and the inescapable absurdity of day to day life.

La gran familia Española is the undisputable crowd-pleaser of this section. Created by Daniel Sánchez Arévalo, a Spaniard with extremely pleasurable and prized precedents: *Gordos* and *Azuloscurocasinegro*. A crowdpleasing comedy depicting the faults of five brothers that, alongside their father and their traumas, must survive a questionable wedding. And just for the reason that it overlaps the World Cup final (in which Spain is playing).

We are quite acquainted with the two Swiss directors responsible for *Keep rollin'*. Returning from *When the Right one comes Along* (2003), Stefan Hillebrand and Oliver Paulus bring us a teenage melodrama peppered with disabled people

(and more). Valentin, an ex-jock that, following a snowboarding accident, ended up in a wheelchair. All of his whims and angsts and rage should be healed once he is admitted to a camp for disabled people. At least that's what a psychologist says, his extremely concerned mother ends up believing her. What do you know, there's a fine line between the sanatorium and an armed robbery, a line that a wheelchair can easily cross. Therefore, a Swiss comedy about the positive effects of robbery.

Another duo of directors (Guy Nattiv, Erez Tadmor), another comedy about therapy (*Magic Men*). This time, it's about the therapeutic effects of deep Greece. An Israeli old man, ancient citizen of Greece and his son, an ultra-orthodox rapper cross the Mediterranean, back to where the old man came from. It's a charming whimsical comedy that throbs with the hardcore rhythm of

the protagonist's senile nostalgia. Sergey Loban, *Chapito Show's* director, returns to Cluj with *Pyl* – a movie which predates the seaside adventures of the protagonist. Or at least that's what it seems. So, the same protagonist, only this time he is adorned with a wonderfully feline T-shirt and needs to overcome a surrealist-existentialist pinch in which the secret service and the medical laboratories are also involved... A truly atypical Russian underground film.

Rune Denstad Laglo, who received the Transylvania Trophy in 2009 for *Nord*, concocted a love story in a similar vein to *Sweet Home Alabama*: a yuppie girl returns home to the countryside for her grandmother's funeral and is again caught in the web of bucolic existence in deep Norway. That's about it for *Chasing the Wind*.

Cristi Mărculescu

3x3

Nicolas Philibert

Casa Radio

Nenette

Nicolas Philibert este unul dintre documentariștii care, de la debutul său de la sfârșitul anilor '70, s-a păstrat fidel propriei curiozități ingenuie în ceea ce privește lumea lui inconjurătoare. Într-o lume în care atenția oamenilor pare a fi într-o profundă pantă descendentă, Philibert își conferă tot timpul din lume pentru a observa. Printre subiectele pe care le-a abordat de-a lungul timpului, de la Muzeul Luvru în perioada în care a fost închis și renovat (film care își găsește ecoul în *Muzeul vienez*, prezent în secțiunea *What's up doc*), la copiii de la o grădiniță pierdută printre pustietățile rustice franceze, la un urangutan deprimat, contemplativ și în etate de la grădina zoologică pariziană, și, în cele din urmă, microcosmosul din interiorul Radio France – poate lucrul cel mai important care este descoperit în perpetuitate în filmele sale este, în primul și în primul rând, acțiunea de a privi. Philibert continuă să privească cu o stăruință și o curiozitate care, mijlocită de camera lui, devine întotdeauna contagioasă. Filmele lui nu

sunt mânate vreodată de subiecte mari ori spectaculoase, ci, dimpotrivă, întocmai de acele existențe minuscule care, immortalizate pe film, sunt revendicate într-un peisaj altminteri involburat al lumii contemporane.

Așadar în *A fi și a avea*, într-o școală din mediul rural francez, un singur profesor, cu barbă și răbdarea și calmul lui Dumnezeu, predă singur de 35 de ani unei adunături de copii de varii vârste de prin împrejurimi, într-o școală făcută din două camere. Philibert l-a urmărit pe parcursul unui an școlar pe profesorul aflat pe ultima sută de metri de predat, și între cadre contemplative cu copaci bătând în vânt, scuturându-se de zăpadă, și copii învățând să scrie "maman", filmul confirmă faptul că veșnicia s-a născut la sat. În același timp un portret al copilăriei petrecute pe meleaguri verzi și cu bovine, și o imagine a ceea ce înseamnă sistemul educațional în varianta lui cea mai pură și înduioșătoare, *A fi și a avea* s-a bucurat de un succes internațional imens, pentru că, mai presus de orice altceva,

reușește să se transforme într-un copil de cinci ani, să se așeze la masă cu ceilalți copii de la grădiniță și să se întrebe: e dimineață sau e după-amiază? Poate nu ați mai fost la grădiniță de mult.

În *Nenette*, Philibert își așează spectatorul în lumea necuvântătoarelor, în aceeași manieră intimistă și participatorie, de data aceasta în prezența unei urangutănițe de 40 de ani, care pare să fi fost trecută prin multe. Trei soți, patru copii, 600 de mii de oameni care trec în fiecare an prin fața ei ca să se holbeze la ea în vitrină și să se întrebe: o fi bine, o fi rău? O fi tristă, o fi proastă? În pădurea ei din Borneo cum o fi fost? Philibert ține camera în perpetuitate pe ea și familia ei în timp ce vocile de dincolo de vitrină continuă neîntrerupte, vin și pleacă, speculează, sunt înduioșătoare sau pur și simplu ridicole. Pe măsură ce filmul avansează, ecuația pare să se schimbe și întrebarea devine, oare oamenii se uită la ea, sau se uită ea la oameni? În timp ce vociferările insipide ale trecătorilor continuă, pe principiul dacă tăceai, filozof rămâneai, urangutănița își păstrează misterul și alura filozofică până la sfârșit. Oare ea ce vede?

Cel mai recent film al lui Philibert, *Casa radio*, ilustrează o întregă lume nevăzută dincolo de microfoanele radioului național care aduce francezilor în fiecare zi știrile din jurul lumii, teatre radiofonice, interviuri ori muzici improvizabile și franțuze cu elastice și ventilatoare. Doamna care preia știrile și se amuză că, iată, sunt acum patru cadavre pierdute, nu trei, doamna care muștruluiește tineretul nou-venit în lumea radiofonică, domnul care e îngropat în CD-uri cu muzică clasică de abia i se mai vede capul peste ele, domnul care vorbește despre importanța cartofilor pentru

A fi și a avea

vocabular și viață, corespondenți pe motocicletă ori în tribune – *Casa radio* creează o panoramă extrem de jucăușă și jovială a vieții de radio. Philibert practică în filmele sale un soi de documentar observațional, însă nu stă niciodată la distanță, ci întotdeauna descinde din poziția privilegiată de privitor și intră în

joc cu subiectele și subiecții săi. Aceasta perpetuă dispoziție spre o curiozitate eminamente jucăușă este ceea ce face filmele sale atât de atrăgătoare, atât de abordabile, și, mai ales, profund umane.

Cătălin Moise

Vox Pop

BĂTRÂNUL DE 100 DE ANI CARE A ȘTERS-O PE FEREAȘTRĂ

„Mult mai amuzant decât mă așteptam. Au fost multe momente memorabile, mai ales începutul și sfârșitul, când povestește despre oamenii care strigau la el.”

– **Raluca, 26 de ani, librar**

„A fost un film grozav! Am citit cartea. Pot spune că a fost o adaptare foarte bună.”

– **François, 31 de ani, inginer**

„A fost foarte amuzant, mai ales partea despre spanioli. Oferă o viziune destul de interesantă asupra războiului civil.”

– **Alin, 23 de ani, student**

„Mi-a plăcut, a fost extrem de distractiv. Elefantul a fost memorabil.”

– **Hilda, 29 de ani, jurist**

„Amuzant în stilul *slapstick*, dar nu deosebit.”

– **Andrei, 25 de ani, expert IT**

DESPRE OAMENI ȘI CAI

„Au fost multe secvențe interesante, de la cea în care își omoară calul fără niciun motiv, la cea în care despacă burta calului și intră în el ca să supraviețuiască...”

Un film puțin cam ciudat, în niciun caz n-aș spune că este o comedie, așa cum scria într-o cronică.”

– **Liviana, 42, medic**

„Am venit cu alte așteptări la acest film, dar mi-a plăcut foarte mult.

A fost ca un puzzle legat de un fir – fiecare episod putea fi un scurtmetraj de sine stătător. Un film greu de văzut, mai ales pentru cei care iubesc animalele.”

– **Mihai, 37 de ani, programator**

„Mi s-a părut foarte interesantă combinația umorului cu morbidul din story-uri care au fost în acest film.”

– **Elod, 35 de ani, jurnalist**

„M-a marcat scena în care spaniolul se bagă în pânțele calului, se adăpostește acolo.”

– **Septimiu, 48 de ani, inginer**

BĂIEȚII DIN EST

„Cutremurător. Pornește de la o realitate contemporană, valabilă de la marile capitale ale lumii până la Cluj și se ajunge la o interrelaționare dramatică, de ordin amoros, în care nu mai contează conflictele dintre relații, timp, pește și... obiectele lui comerciale.”

– **Adi, 46 de ani, psiholog**

Dacă ți-a plăcut...nu rata!

- Dacă ți-a plăcut *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*, încearcă *Spuma Zilelor* de Michel Gondry.
- Dacă îți place Tarantino, du-te la filmul lui preferat de anul trecut, *Big Bad Wolves*.
- Dacă îți place Jose Saramago, du-te la *Inamicul*.
- Dacă îți plac fabulele japoneze, du-te la *Vulpea și ratonul*.
- Dacă ți-a plăcut *Gloria* lui Sebastian Lelio, du-te la *Silvi*.
- Dacă ți-a plăcut *You've Got Mail*, du-te la *Prânz la pachet*.

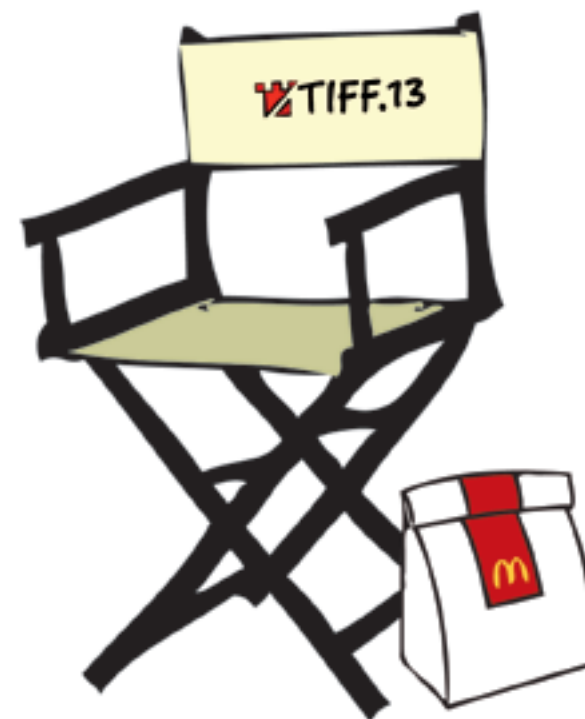

Fii actorul principal din propriul selfie!

Fă-ți un #selfieaTIFF cu unul din materialele evenimentului, ca să ne dovedești că ai fost acolo. Încarcă poza public pe Facebook utilizând hashtag-ul de mai sus și poți câștiga un Samsung Galaxy S5!

explorează

Pentru că știm cât de mult îți plac serile lungi de vară și filmele bune, te așteptăm alături de noi la cea de-a XIII-a ediție TIFF.

TUDOR
PERSONAL TAILOR

Croitorul Oficial TIFF

Cluj Napoca:
0730 830 012; cluj@tudor-tailor.com
Str. Calea Turzii 43-49, în cadrul Ramada Cluj Hotel

București:
0740 513 165 / 0371 479 302; contact@tudor-tailor.com
Str. Episcopiei Nr. 1-3, în interiorul
Athenee Palace Hilton Hotel

Cere-o în călătorie

Organizați-vă nunta la Ramada Hotel Cluj și primiți un City Break Cadou într-una din capitalele Europei.

Proiecții speciale

Dansuri de societate

Există două tipuri de oameni pe lumea asta: cei care adoră filmele lui Baz Luhrmann și cei care nu recunosc. Norocul nostru (al celor care recunosc că adoră filmele australianului) că avem parte de o proiecție în premieră în sala de cinema a primului său lungmetraj, *Dansuri de Societate*, film foarte antrenant și dător de chef de dans. Încă de la acest prim film Luhrmann își prezintă tendințele

pentru kitsch pe care le va etala la puterea infinitului în următoarele sale capodopere, *Romeo+Juliet*, *Moulin Rouge!*, *Australia* și chiar și în prea cumintele *Marele Gatsby*. Acest prim film musai de văzut mai ales prin prisma faptului că e extraordinar de distractiv și că e o bucată importantă de istorie a kitschului cinematografic. Eu, unul, voi fi acolo și mă voi agita în ritmul muzicii. Pentru cei ce nu

recunosc, e o ocazie să își revină în simțiri. Filmul a câștigat trofeul Silver Hugo pentru Cel mai bun debut la Chicago. Proiecția de gală va marca 50 de ani de la înființarea prestigiosului festival american de către Michael Kutza, invitat special și membru al juriului, care va fi prezent la proiecția specială de la Cinema Arta, de la ora 17:00.

Cătălin Mesaru

Canibal

În această seară, la cinematograful Florin Piersic la ora 18:00 aveți ocazia, în premieră, de a vedea filmul-eveniment al spaniolului Manuel Martín Cuenca, *Canibal*, cu Antonio de la Torre în rolul lui Carlos, bărbatul ultra-respectabil granadian ce ascunde un secret culinar pe cât de atroce, pe atât de specific: se hrănește cu trupuri de femei față de care nu simte niciun fel de impuls

emoțional, și cu a noastră Olimpia Melinte (nominalizată la premiile Goya, la categoria Revelația Anului) în rolul Ninei, o româncă ce își caută cu frenezie și ardoare sora geamănă dispărută fără urmă cu ceva zile în urmă. Între cei doi se înfiripă o relație tulburătoare, Carlos îndrăgostindu-se de Nina, totul trădând un studiu tenebros al dereglării mintale de care acesta suferă.

Cu ocazia acestei premiere, regizorul Manuel Martín Cuenca și Olimpia Melinte (pe care o mai puteți vedea la TIFF în filmele *#Selfie* al Cristinei Iacob și *O lume nouă* al Luizei Pârnu, ambele proiectate în cadrul evenimentului Zilele Filmului Românesc) vor fi prezenți și vor răspunde la întrebări după proiecția filmului.

Cătălin Mesaru

Frumoasele vacanțe

Frumoasele vacanțe (1967) va fi proiectat astăzi, de la 21.45, în cadrul unei proiecții speciale, la castelul Banffy. Ilinca Tomoroveanu, protagonistă, va fi prezentă la vizionarea în aer liber de la Bonțida, după aproape jumate de secol de la premiera producției, semnate Károly Makk. Între timp, îndrăgita actriță, nepoată a poetului Octavian Goga, a primit Ordinul Meritul Cultural în grad de Comandor pentru meritele sale profesionale în teatru (zeci de roluri la Naționalul bucureștean), TV și cinema. Filmul e o comedie romantică despre doi *casanova* unguri și o româncă. Duo-ul (un fel de Tony Curtis și Cary Grant maghiari) practică

escrocheria sentimentală – de tip Dem Rădulescu – în zona lacului Balaton, loc frecventat în anii '60 de o grămadă de dame vestice. În peisaj își face loc o româncă – apariție răpitoare, interpretată de Tomoroveanu, care trebuie să ajungă de urgență la București. Motiv pentru care amorezii lasă baltă niște nemțoaice și trec granița. Totul se transformă într-un *road movie* cu elemente amoroase și câteva gaguri care și-ar găsi public și-n ziua de azi. Film de referință pentru un anume *belle epoque* comunist-estival-litoral (chit că pe malul lacului, nu al mării).

Mark Racz și Ion Indolean

Supernova

Ultima noapte

Puțin cunoscută în afara circuitului festivalier, activând mai mult ca director de imagine sau ca regizor de documentar, finlandeza Pirjo Honkasalo vine la TIFF pentru a-și prezenta lungmetrajul de ficțiune *Ultima noapte*. Adaptare după romanul lui Pirkko Saisio, filmul e plasat într-un Helsinki marginal, atemporalizat, nocturn și expresionist tușat, în care Simo (Johannes Brotherus) își petrece ultimele 24 de ore cu fratele său, Ilkka (Jari Vilman), înainte ca acesta să plece la închisoare. Cei doi

frați, mama lor și un fotograf izolat care aduce a Klaus Kinski, par a fi singurii locuitori ai junglei de beton, în care singura opțiune pare a fi a discuta predicții negre despre viitor, fiecare însă fiind orb la fricile apropiate din locul cel mai sigur, „acasă”. Construind acest adăpost ca pe un spațiu fără dimensiuni stabile, ca în vis, Pirjo Honkasalo proiectează prin apocalipsa familială viziunea unei extincții finale a vieții pe Pământ.

Georgiana Madin

Competiție

Ce-am avut mai de preț

Ce-am avut mai de preț, filmul de debut al neozeelandezului Max Currie vine cu o agendă emoțională ce își propune să reorganizeze simplii tropi de familie destrămată: Viața magicianului Charlie (aduce un pic a Jeremy Irons) este o epavă, el fiind copleșit de moartea fiului său, dar și de despărțirea de soția sa, Angela. Viața i se schimbă în

momentul în care îl răpește pe Tommy, un puștan pe care îl ia sub aripa sa, în speranța că își va putea reface căminul, sufletul și, de ce nu, căsnicia. Pe furiș, aflăm că Tommy este, evident, căutat de autorități, în timp ce cei doi sunt practic izolați de civilizație. Copilul este mai mult forțat să-și accepte noul status quo, scufundat în depresiile și singurătatea

noului tată. În momentul în care Angela (re)apare, familia se încheagă, iar cei trei ajung fugari, urmăriți fiind de autorități, întotdeauna revenind tematic la nevoia de a iubi, nevoia de a îți umple golurile din suflet, lăsând la liberă alegere dacă e cazul să simpatizezi cu ba cu personajele.

Cătălin Mesaru

Umbra albă

Vracii din Africa centrală pun mare preț pe membrele și organele albișorilor în ritualurile magice. Recoltarea lor se face de cele mai multe ori pe viu, frica victimei potențându-le valoarea. Lungmetrajul de debut al regizorului și artistului israelian Noaz Deshe abordează un subiect controversat, ofertant, dar riscant, dată fiind ușurința de a aluneca în *exploitation* sau excesivă exotizare antropologică. Alias, un băiat albinos, își vede tatăl hăcuit pe viu cu maceta de vânătoare de albișori. Mama lui îl trimite la oraș ca să-l protejeze. După un început în forță, traumatizant, dar incluzând și niște tușe lirice, povestea se

dizolvă într-o frescă socială fragmentară, nonliniară, ca apoi să revină la cadența unui thriller. Compoziția vizuală remarcabilă a filmului oscilează între un realism de documentar predominant și escapade suprarealiste. Deshe construiește violența atent, cu meticulozitate, fără să cadă în păcatul de-a arăta de fapt prea mult. Întunecat, traumatizant, neliniștitor și foarte bine construit vizual, *Umbra albă* a câștigat deja distincții la San Francisco și la Veneția și va fi probabil un concurent cu șanse consistente la premiul la TIFF 2014.

Radu Meza

Suspecții de serviciu

Premiații revin la TIFF

Secțiune nouă și cu potențial maxim de recurență în anii următori de TIFF: Suspecții de serviciu, adică regizorii deja văzuți, testați și premiați prin edițiile trecute de festival. Să ne reunim deci cu o parte din la *creme de la creme* și să vedem ce-au mai regizat de la ultimul trofeu primit la Cluj încoace. Opt filme, 10 autori de cinema de prin cele 7 colțuri ale lumii. Registre și ambiții cât se poate de diverse. De la comedii negre supranaturale la melodrame metanarative și de la pasiuni fotbalistice la furii adolescente, avem de toate. Deci pentru început, în ordine alfabetică... Fernando Eimbcke, ultra-minimalist multi-premiat pentru *Lake Tahoe* și exponent al noului trend de cinema mexican revine la Cluj cu *Club Sandwich*. Comedie observațională teribil de minimalizată despre primele pusee de adolescență care se infiltrează

în existența armonioasă a unui adolescent grăsun și a tinerei sale mame. Un film intimist. Ce s-ar putea întâmpla la un hotel aproape pustiu, pe malul unei piscine, între o mamă agreabilă, un puști care de plictis probează sutienele acesteia (și cam are cu ce le umple) și o puștoaică mai cumincică, dornică să-și exprime afecțiunile oferind deodorante drept cadou? Sper că nu v-ați gândit la prostii pentru că nu este cazul. *Urmează-mi vocea* (Were denge min) vine dintr-un cu totul și cu totul altă zonă de cinema. Huseyin Karabey, responsabil de *My Marlon and Brando* (care-a făcut senzație prin Cluj cu un cincinal în urmă) amestecă folclorul și politicul, basmul kurd și realitatea turcă. Filmul rezultat este o poveste despre poveste, cu naratori cântători, soldați și o odisee montană prin care o bunică și nepoata trebuie să treacă

pentru a-l salva pe fiul/tatăl absurd întemnițat. Genul de film teribil de balcanic și din absurdul ineluctabil al vieții de zi cu zi a protagonistelor. *La gran familia Española* (Nuntă în offside) este crowd-pleaserul indiscutabil al secțiunii. Croit de Daniel Sánchez Arévalo, un spaniol cu antecedente extrem de plăcute și premiate de publicul clujean: *Gordos* (Grașii) și *Azuloscurocasinero*. Comedie de public bazată pe defecțiunile a cinci frați care, cu tată și sechele cu tot trebuie să facă față unei nunți care poate nu ar trebui să aibă loc. Și nu doar pentru că se suprapune peste finala campionatului mondial de fotbal (în care joacă naționala Spaniei). Pe cei doi elvețieni responsabili de *Jaf în scaun cu rotile* (Vielen dank fur nichts) îi știm de ceva vreme. De la *When the Right one Comes Along*, recte 2003... Stefan Hillebrand și Oliver Paulus revin cu o melodramă adolescentină pe bază de persoane cu handicap locomotor și nu numai. Valentin,

fost cocoșel sportiv a ajuns, ca urmare a unui accident de snowboarding, imobilizat în cărucior cu rotile. Toate mofturile, furiile și ura ar trebui să-i treacă odată internat într-o tabără pentru persoane cu handicapuri diverse. Cel puțin asta zice o psiholoagă și mama mult prea hăituită a adolescentului alege să o creadă. Dar ce să vezi, de la sanatoriu până la jaf armat nu-i cale atât de lungă încât un cărucior cu rotile să n-o poată străbate. Comedie elvețiană despre efectele terapeutice pozitive ale jafului, deci. Un alt duo regizoral (Guy Nattiv, Erez Tadmor), o altă comedie despre efecte terapeutice (Magical Men). De data asta despre efectele terapeutice ale Greciei profunde. Un bătrân israelian, demult cetățean al Greciei și fiul lui, rapper ultra-ortodox ajung peste Mediterană, înapoi de unde a plecat bătrânul. Filmul este o comedioară de moravuri și mof-turi discutabile care pulsează în

ritmul haotic al nostalgiilor senilamente ale protagonistului. Sergey Loban, autorul lui *Chapito Show* revine la Cluj cu *Pyl* (Dust) un film care antedatează aventurile estivale ale protagonistului de acolo. Sau cel puțin așa pare. Deci același protagonist, care de data aceasta, ornat cu un minunat tricou cu pisicuță trebuie să iasă dintr-un bucluc existențialisto-suprarealist de care nu sunt străini nici poliția secretă nici laboratoarele medicale... Un underground rusesc ieșit din toate tiparele. Rune Denstad Laglo, premiat cu Trofeul Transilvania pentru *Nord* (2009) a făcut un film de amor similar cumva cu *Sweet Home Alabama*: o tânără realizată profesional la oraș se întoarce la țară pentru funeraliile bunicii și cade din nou în plasa existențelor bucolice din Norvegia profundă. Cam asta ar fi pe scurt *Vânt în pânze* (Chasing the Wind).

Cristi Mărculescu

■ TIFF la cald

Gala de deschidere TIFF 2014

A 13-a ediție a TIFF s-a deschis aseară pe ploaie și frig. A avut două gale de deschidere, la Casa Studenților și la Cinema Florin Piersic, ca să îi încapă pe toți cei care se strâng de obicei în Piața Unirii la spectaculoasa gală de deschidere în aer liber. În ciuda vremii, Tudor Giurgiu a anunțat că

numărul de bilete și abonamente cumpărate până acum anunță o creștere de 14 % a numărului de spectatori. A 13-a ediție e mai mare cu totul, cu peste 200 de filme și șapte secțiuni noi. Vremea rea a dat într-un fel un start mai potrivit acestei ediții al cărui adevărat miez sunt cinematografele și retrezirea

conștiinței cinematografice a acestui oraș care a fost cândva un centru de producție de film. Festivalul s-a retras din malluri, explorând și extinzându-se în adevăratele cinematografe, descoperind și redeschizând vechi cinema-uri funcționale cândva în clădiri interbelice: Cercul Militar, Universitatea Sapiența, Depozitul de Filme - un loc ce pare rupt dintr-o adevărată distopie de-a lui Terry Gilliam sau dintr-un film de Lynch. TIFF își propune să îl transforme într-un Muzeu al Filmului și cu greu s-ar putea găsi un loc mai adecvat. S-a vorbit puțin despre filme, Mihai Chirilov, directorul artistic a avut un discurs succint, preferând să vorbească doar despre *Philomena*, filmul din deschidere. Însă a pomenit despre un lucru esențial, și anume toleranța profundă pentru cinema-ul de toate genurile a adevăratului cinefil: "Personajul Philomelei întruchipează o filozofie de viață, sper să vedeți filmele TIFFului cu aceeași înțelegere, umor și deschidere pe care le are ea." Proiecția de aseară a fost o ocazie rară de a vedea filmul lui Frears, care nu va intra în cinematografele din România. Acum câțiva ani, Mihai Chirilov chema pe scenă întreaga echipă a festivalului. Într-un fel, anul ăsta, Tudor Giurgiu a făcut lucrul ăsta

altfel, arătând ceea ce face echipa care animă TIFFul, în restul anului, adică încă un festival la Cluj, Colours of Cluj, și Luna Plină, festivalul de horror de la Biertan. Totul nu dispăre, cum și-ar putea spectatorul de TIFF imagina, nu se resoarbe complet în a zecea zi. Rămân în urmă deschise cinema-uri și cinefili marcați definitiv de festival. E cazul copiilor din Pata Rât, pe care festivalul i-a invitat la filme anul trecut. De atunci, ei au continuat să meargă la filme la cinema Mărăști. "Un copil din Pata Rât a ajuns să vadă mai multe filme în două luni decât un spectator oarecare într-un an", a remarcat Tudor Giurgiu. Primarul Emil Boc și-a început și el discursul prin a-i mulțumi aceleași echipe pentru TIFF, într-o atitudine ce rimează cu aprecierea Uniunii Europene conform căreia Clujul e "cel mai prietenos oraș din UE". Cea mai importantă campanie a TIFFului de anul acesta își propune să salveze marele ecran, adică o serie de cinematografe închise sau falimentare și căzute în degradare. Cu o strategie pe termen lung în care va include mai multe cinematografe din țară, Asociația pentru Promovarea Filmului Românesc începe cu Depozitul de Filme pentru care ieri a lansat o campanie de strângere de fonduri. Suma inițială pe care dorește să o adune de la do-

natori e 7.000 de euro. "Trebuie să se poată! Și Ateneul din București s-a făcut cu un leu de la fiecare", a remarcat Mihai Chirilov. A început deci TIFFul, iar, după 13 ani de festival, ai imaginea clară a faptului că cei care îl fac nu se vor mulțumi niciodată să îl lase la nivelul unui eveniment elegant, pentru cunosători, bine pus la punct și autosuficient. TIFFul va fi mereu un fenomen care va încerca să contamineze și să cuprindă toate colțurile vieții orașului și să îi ofere tot mai multe dimensiuni.

Laura Popescu

■ TIFFie

Selfie-ul tău de la TIFF

Dacă ai reușit să te tragi în poză cu un regizor sau actor de la TIFF sau cu o personalitate a festivalului, la petreceri, la cinematografe, pe stradă, la cafenea, chiar dacă tu ești în prim-plan și el/ea doar în fundal, trimite-ne selfie-ul tău de la TIFF, și îl vom publica pe ultima pagină a AperiTiffului, la rubrica TIFF la cald. Trimite-ți TIFFie-ul pe adresa laura.popescu@tiff.ro.

RUSSKAJA (AUSTRIA)

CONCERT

MĂRȚI, 3 Iunie | ORA 20:30 | CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

Acompianiment Live al filmului
„Crucișătorul Potemkin“ de Serghei Eisenstein

SHOW EXPLOZIV
TURBO POLKA METAL

BILETE PE BILETMASTER.RO

WWW.TIFF.RO

TEETH OF THE SEA (UK)

CONCERT

MIERCURI, 4 Iunie | ORA 22:00 | CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

THE LAST MAN

Live audiovisual interpretation
of George Orwell's „1984“

The most adventurous psychedelic rock outfit in the UK.
They are making some of the most exciting sounds since
the Big Bang (NME)

BILETE PE BILETMASTER.RO

WWW.TIFF.RO